

До питання правового регулювання інвестиційних фондів

Доденко Ірина Володимирівна¹

Опубліковано	Секція	УДК
19.12.2023	Право	346.7:347.8

DOI: <http://dx.doi.org/10.5281/zenodo.10404874>

Ліцензовано за умовами Creative Commons BY 4.0 International license

Анотація. Найбільш актуальним підходом сьогодні є забезпечення передумов для подолання економічної кризи, структурних змін у національній економіці, технологічного прогресу та підвищення якості економічної діяльності як на мікро-, так і на макрорівні. Більш надійним механізмом соціально-економічних змін є активізація інвестиційного процесу.

Економічна наука завжди переймалася проблемою інвестування економіки. Інвестиції визначають загальний процес економічного зростання, оскільки впливають на фундаментальні складові діяльності.

Розкрити природу інвестиційних коштів можна лише шляхом виявлення того первинного, що визначає об'єкт дослідження та його внутрішні характеристики, незалежно від форм, в яких він проявляється. Визначення специфіки діяльності інвестиційного фонду слід розглядати як окремий вид підприємницької діяльності.

Стаття присвячена питанню правового регулювання діяльності інвестиційних фондів та їх ролі в період післявоєнної відбудови економіки держави в цілому та окремих регіонів. Автор розкриває основні характерні риси, притаманні інвестиційним фондам. Акцентовано увагу на видах інвестиційних фондів та розкрито розуміння інвестиційного фонду як посередника у наданні фінансових послуг.

У статті розкривається підхід до розуміння регіонального інвестиційного фонду та його основних типів. Особливу увагу приділено венчурним інвестиційним фондам, які є досить поширеними в Україні. Автор пропонує власну концепцію, яка розкриває новий підхід до розуміння інвестиційного фонду на основі загальноприйнятого в науковій літературі поняття. Автор має на меті показати взаємозв'язок інвестиційної діяльності, створення інвестиційних фондів як засобу її здійснення та вплив таких суб'єктів на можливі зміни у правовому регулюванні.

Ключові слова: інвестиції, інвестиційна діяльність, інвестиційний фонд, повітряні перевезення, правове регулювання інвестиції, інвестиційна діяльність, інвестиційний фонд, повітряні перевезення, правове регулювання.

On the issue of legal regulation of investment funds

Annotation. The most relevant approach today is to ensure the preconditions for overcoming the economic crisis, structural changes in the national economy, technological

¹ аспірант кафедри господарського права Національного юридичного університету ім. Ярослава Мудрого, м. Харків, <https://orcid.org/0000-0002-3357-1884>

progress and improvement of the quality of economic activity at both the micro and macro levels. A more reliable mechanism for socio-economic change is the intensification of the investment process.

Economic science has always been concerned with the problem of economic investment. Investments are responsible for determining the overall process of economic growth, as they affect the fundamental components of activity.

The nature of investment funds can be revealed only by identifying the primary thing that determines the object of research and its internal characteristics, regardless of the forms in which it manifests itself. Determining the specifics of an investment fund's activities should be considered as a separate type of business activity.

The article is devoted to the issue of legal regulation of investment funds and their role in the period of post-war economic recovery of the State as a whole and individual regions. The author reveals the main characteristic features inherent in investment funds. Attention is focused on the types of investment funds and the understanding of an investment fund as an intermediary in the provision of financial services is revealed. The article reveals an approach to understanding a regional investment fund and their main types. Special attention is paid to venture investment funds, which are quite common in Ukraine. The author proposes his own concept that reveals a new approach to understanding an investment fund based on the generally accepted concept in the scientific literature. The author aims to show the interrelation of investment activity, creation of investment funds as a means of its implementation, and the impact of such entities on possible changes in legal regulation.

Keywords: investments, investment activity, investment fund, air transportation, legal regulation.

Вступ

Повномасштабне вторгнення до нашої країни внесло суттєві зміни у функціонування різних правових інститутів так і економічних сфер. Актуальним наразі залишається питання як повертати в Україну привабливий інвестиційний клімат та які механізми правового регулювання виявляться найефективнішими в умовах кризових явищ. Одним із способів активізації інвестиційних процесів є створення і функціонування інвестиційних фондів. Слід наголосити, що більша частина досліджень щодо фондів належить царині економіки, тож питання досліджували такі вчені : А. Сміт, Т. Мультус, Д.С. Міль, Д.Рікардо, загальні питання інвестиційної діяльності розглядали : С. Уелш, І. Фішер, І. Форестер, М. Фрідман, В. Шарп та ін., в царині господарського права особливу увагу теоретичним аспектам Д. В. Задихайло, В. К. Мамутов, О. П. Подцерковний, С. В. Глібко, В. А. Устименко, В. С. Щербина, О. М. Вінник, Р.П. Бойчук і багато інших. Відтак стаття має на меті визначити основи правового регулювання інвестиційних фондів, виділити деякі характерні риси фондів, а також розкрити розуміння особливого виду інвестиційних фондів, що сприятиме пришвидшенню відновлення в післявоєнний період.

Результати

Аналіз інвестиційних фондів різних країн охоплює широкий спектр об'єктів, майнових комплексів, механізмів і фінансових продуктів.

Це пояснюється тим, що при визначенні цієї категорії розглядають лише окремі аспекти та форми діяльності, пов'язані з інвестиційними фондами. Багато інвестиційних фондів є юридичними особами, що є типовим типом організації. Досить поширеними є майнові комплекси, такі як інвестиційні фонди та інші типи контрактів, які не мають юридичного статусу.

Прийнятий у 2001 р. Закон України «Про інститути спільного інвестування» встановлює правові та організаційні основи для їх створення, функціонування, характеристики управління активами [1]. Інвестиційні фонди складаються з ряду відносин, які передбачають залучення коштів та іншого майна, консолідацію активів інвесторів у спеціалізовані керуючі компанії або передачу їх на диверсифіковані інвестиційні рахунки. Ці відносини можуть призвести до доходу від цінних паперів та інвестицій. Крім того, вони також можуть отримувати прибуток від перепродажу інвестиційних об'єктів.

Такі інвестиційні фонди включають наступну сукупність відносин:

- залучення коштів й іншого майна інвесторів;
- об'єднання майна інвесторів у єдиному майновому комплексі (фонді), розпорядження яким передається самому інвестиційному фондові або спеціалізованій керуючій компанії;
- вкладення коштів даного майнового комплексу на диверсифікованій основі винятково в цінні папери й інші об'єкти інвестування з метою отримання прибутку у вигляді інвестиційного доходу (дивідендів, відсотків та інших доходів, належних власникам об'єктів інвестування) або прибутку від перепродажу об'єктів інвестування.

Проблема полягає в тому, що особливість залучення коштів до інвестиційних фондів полягає у використанні механізмів, які дозволяють широкому колу інвесторів вкладати кошти в інвестиції. Заощадження осіб, які не завжди можуть точно передбачити інвестиційні ризики та захиститися від шахрайства, є соціально значущими, і їх масова втрата може призвести до серйозних суспільних конфліктів. Крім того, відповідно, чинна правова база державних інвестиційних фондів є складнішою, ніж правова база інших учасників фондового ринку.

Випускаючи цінні папери, які призначені для купівлі різними групами осіб, інвестори-початківці можуть отримати доступ до інвестиційного капіталу. І акціонерні товариства, і інвестиційні фонди контрактного типу є способами створення інвестиційних фондів. Завдяки акумулюванню значного капіталу інвестиційні фонди можуть забезпечити високий рівень професійного управління, надійний захист від кредитних ризиків, надійну дохідність акцій і сертифікатів цінних паперів. Диверсифікація активів має вирішальне значення для забезпечення надійності інвестиційних грошей.

В інвестиційних фондах, створених у формі акціонерних товариств, майно, передане інвесторами у фонд, стає власністю інвестиційного фонду. Органи управління або уповноважена керуюча компанія акціонерного інвестиційного фонду розпоряджаються його майном.

Інвестиційні фонди створюються у формі фондів підрядного типу, де вкладені кошти інвесторів об'єднуються в єдиний майновий комплекс на рахунках у банках і депо. Управління та взаємодію з учасниками здійснюють інвестиційна компанія власного депозитарію та керуюча фірма цього майнового комплексу. Інвесторам надається спільне часткове володіння майном, яке є частиною інвестиційного фонду контрактного типу.

Зв'язок керуючої компанії та інвесторів визначається звичайним договором довірчого управління. При передачі майна інвестиційному фонду відповідальність інвесторів за зобов'язаннями, пов'язаними з діяльністю інвестиційних фондів, може бути обмежена належною їм часткою майна. Майно інвестиційного фонду зберігається окремо від володіння керуючої компанії та інших інвестиційних фондів, що дає змогу захистити його від зобов'язань кредиторів.

Інвестиційні кошти використовуються виключно для отримання доходу шляхом збільшення ринкової вартості об'єктів інвестування, прибутку від перепродажу, а також дивідендів, купонного доходу або інших платежів за цінні папери та інших власників об'єктів. Інвестиції інвестиційних фондів диверсифіковані. Існує законодавча база для розширення активів інвестиційних фондів, яка включає заборону інвестування певного відсотка їхніх активів у цінні папери одного емітента, обмеження на купівлю емітентного пакета цінних паперів, що перевищує їхню поточну частку, а також обмеження на певні вкладення.

Інвестиційні фонди відрізняються від банківських, страхових і пенсійних.

Зв'язки між пенсійними фондами та їх бенефіціарами можуть базуватися на накопиченні або страхуванні. Розвиток відносин передбачає згоду пенсійного фонду виплачувати винагороду вкладникам у розмірі та на термін, визначений будь-яким договором між двома сторонами. На відміну від банків, пенсійних фондів або страхових компаній, інвестиційні фонди не пропонують жодних гарантій щодо сплаченої суми та її дійсності. Сума грошей, що повертається інвестору після виходу з інвестиційного фонду, не визначена заздалегідь і залежить від вартості чистих активів інвестора та їх частки.

Інвестиційні фонди є окремими фінансовими посередниками, які сприяють використанню інвестиційних фондів шляхом випуску цінних паперів або укладення контрактів, об'єднання інвестицій у цінні папери та інші авторизовані об'єкти для отримання прибутку та розподілу своїх чистих активів пропорційно їх часткам. Інвестиційні фонди — це тип фінансових посередників, які пропонують інвесторам певні економічні вигоди, що може зробити інвестиції в інвестиційні фонди більш чи менш привабливими для багатьох інвесторів.

Поєднуючи кошти широкого кола інвесторів, інвестиційні фонди породжують ефект «економії масштабу», тобто скорочення умовно-постійних витрат інвесторів з управління їхніми інвестиційними ресурсами й транзакційних витрат при купівлі-продажу цінних паперів та інших об'єктів, на кожну одиницю інвестицій. За допомогою інвестиційних фондів для дрібних інвесторів знижуються граничні вимоги для входу на ринок капіталомістких об'єктів інвестування. Наприклад, об'єкти нерухомості в більшості випадків недоступні для індивідуальних дрібних інвесторів, а об'єднання їх коштів в одному інвестиційному фонді дозволить зробити інвестування в такі об'єкти.

Регіональні інвестиційні процеси, як і інші, мають вирішальне значення для сприяння соціально-економічному розвитку регіонів і добробуту громадян, зростанню як ВРП, так і ВВП, податкових надходжень та мультиплікативного податкового ефекту. На успішність і ефективність інвестиційних процесів впливають різноманітні фактори глобального, макро- та мікрорівня.

Необхідно досліджувати ці чинники, усувати негативні та популяризувати позитивні. Регіональні інвестиційні фонди також можуть бути фактором, або навпаки, регіональних інвестиційних процесів. Допомога буде залежати від ефективності та успіху відповідних фондів. Вкрай важливо дослідити передумови для створення та управління інвестиційними процесами, оскільки регіональні інвестиційні фонди є ключовими рушійними силами таких ініціатив. Навпаки, хоча досліджувані структури за визначенням є фінансовими пірамідами та шахрайськими організаціями, вони є основною перешкодою для розвитку інвестиційного процесу.

Розглядаючи саме регіональні інвестиційні фонди слід уточнити, що вони можуть бути таких основних видів:

- 1) структури, що акумулюють інвестиційні ресурси регіональних індивідуальний інвесторів та спрямовують ці ресурси в інвестиції (як правило на світовому фондовому ринку) у високоліквідні цінні папери;

- 2) структури, що спрямовують інвестиційні ресурси національного та(або) світового рівня в прямі інвестиції у регіональні інвестиційні проекти.
- 3) комбіновані структури – тобто регіональні інвестиційні фонди, що одночасно мають властивості як першого так і другого виду. До того ж, вони можуть надавати інформаційно-консультаційні послуги.

Фонди призначені для підвищення економічного добробуту учасників шляхом збільшення вартості їхніх активів, виплати дивідендів та створення альтернативних пенсійних схем для учасників, а також забезпечення пасивного доходу з можливістю успадкування. Такі структури в першу чергу призначені для людей, які хочуть створити собі альтернативну пенсію в майбутньому та отримувати стабільний пасивний дохід за рахунок дивідендів та збільшення вартості високоліквідних активів.

Фонди можуть організовуватися муніципальними утвореннями та/або регіональними державними органами для сприяння покращенню місцевої громади та послаблення напруженості навколо солідарної пенсійної системи. Із зростанням добробуту громадян регіону зростає і їх соціально-економічний статус. Залучення регіональних і муніципальних структур до формування інвестиційних фондів є необхідним для забезпечення надійності, прозорості та нейтральності щодо шахрайства. Крім того, незалежні приватні комерційні структури поки не в змозі впоратися з цією відповідальністю.

Інститути спільного інвестування (далі – ІСІ) стали популярнішими за корпоративні в Україні, а фонди пайового інвестування набули популярності ще ширше в таких країнах, як Австрія, Швейцарія, Німеччина. За рівнем активності ІСІ поділяються на відкриті, закриті та інтервальні. Відкриті інвестиційні фонди вимагають від інвесторів викупу цінних паперів, у які вони інвестували, тоді як закриті інвестиції вимагають високої ліквідності та низької прибутковості.

Інвестування в інтервальний інвестиційний фонд передбачає вимогу, згідно з якою учасники повинні викуповувати цінні папери через узгоджені проміжки часу (не частіше одного разу на квартал, але не рідше ніж щорічно), і ці фонди є відносно прибутковими та мають низьку ліквідність порівняно з відкритими та закритими інвестиційними фондами. Загальні витрати таких фондів не можуть перевищувати середньорічної прибутковості чистих активів.

За терміном діяльності ІСІ поділяють на:

строкові фонди ті, які мають обумовлені у перспективі терміни емісії та завершення обігу цінних паперів Після завершення цього терміну інвестиційний фонд припиняє свою діяльність безстрокові фонди ті, які створюються на невизначений період.

ІСІ за рівнем диверсифікації: тобто за обсягами та різноманітністю вкладання інвестицій у різні цінні папери та інші фінансові інструменти.

Згідно з Законом України «Про інститути спільного інвестування» диверсифіковані це такі інвестиційні фонди діяльність яких спрямовано на зменшення ризиків вкладників, не більше ніж 10% активів ІСІ може бути інвестовано в цінні папери одного емітента. Не менше 80% активів фонду повинні становити грошові кошти та інші фінансові інструменти які допущені до купівлі-продажу на фондових біржах.

Недиверсифіковані - це такі інвестиційні фонди, які не мають певних обмежень та спеціальних вимог в інвестуванні коштів, що дає можливість гнучкого управління таким фондом.

За рівнем ризику ІСІ можна поділити на прості та венчурні інвестиційні фонди. Прості інвестиційні фонди це такі ІСІ учасниками яких можуть бути як юридичні так і фізичні особи, при створенні вони не можуть бути одночасно закритого типу та

диверсифікованими. Їх частка складає приблизно 30% від усіх створених на сьогоднішній день ІСІ в Україні [2].

Особливе місце в структурі ІСІ посідають венчурні інвестиційні фонди. На основі аналізу літературних джерел та положень Закону України «Про інститути спільного інвестування» пайові та корпоративні інвестиційні фонди, можна зробити висновок, що венчурний інвестиційний фонд це такий фонд учасниками якого є тільки юридичні особи або фізичні, але тільки ті, що вносять свою частку у розмірі не меншому ніж 1500 мінімальних заробітних плат, здійснює виключно приватне розміщення цінних паперів ІСІ, активи можуть включати цінні папери пов'язаних осіб компанії з управління активами. Такі фонди за порядком здійснення діяльності бувають тільки закритого типу та є недиверсифікованими тому вони найбільш ризикові порівняно з іншими ІСІ. До таких фондів відповідно до законодавства висуваються найменші регулятивні вимоги, тому вони є найбільш гнучкими при здійсненні інституційної стратегії.

Протягом останніх років пайові закриті недиверсифіковані венчурні інвестиційні фонди набули найбільшої популярності серед інвесторів в Україні. Їх частка серед усіх створених інвестиційних фондів складає 70%. Важливе місце посідає венчурний капітал у малих підприємств, діяльність яких значною мірою залежить від науково-технічного розвитку та знань. В Україні такі фонди створюються для фінансової стабілізації активів виробничих та невиробничих об'єднань підприємств та з метою зниження податкових тягарів (фонди не сплачують податок на прибуток).

Правове регулювання ІСІ формувалося шляхом реципієнти зарубіжного законодавства. Використовувався досвід правової моделі ІСІ Великої Британії, США, Німеччини, країн Балтії [3].

Зважаючи на зазначене та використовуючи наведені вище твердження ми можемо запропонувати власну конструкцію інвестиційного фонду.

З основу такого інвестиційного фонду можна використати регіональне розташування (як у випадку регіонального інвестиційного фонду), адже суб'єктами здійснення підприємницької діяльності на певній території. Якщо інвестиційна діяльність здійснюється на певній території, ми можемо казати що це територіальна громада. На користь цього вказують положення ст. 1 Закону України «Про місцеве самоврядування» територіальна громада - жителі, об'єднані постійним проживанням у межах села, селища, міста, що є самостійними адміністративно-територіальними одиницями, або добровільне об'єднання жителів кількох сіл, селищ, міст, що мають єдиний адміністративний центр.

Реформа децентралізації це передача повноважень та бюджетних надходжень від державних органів до органів місцевого самоврядування. Метою реформи місцевого самоврядування є, передусім, забезпечення його спроможності самостійно, за рахунок власних ресурсів, вирішувати питання місцевого значення. Йдеться про наділення територіальних громад більшими ресурсами та про мобілізацію їхніх внутрішніх резервів.

Відтак, вищезгаданий Закон, згадує можливість утворення цільового фонду, на користь цього вказує ч.1 ст. 68 «Органи місцевого самоврядування можуть утворювати цільові фонди, які є складовою спеціального фонду відповідного місцевого бюджету».

Таким цільовим фондом може бути інвестиційний фонд розвитку територіальної громади, що створюється з певною метою. Наразі це є актуальним, адже повоєнне відновлення країни не повинно відбутися виключно за кошти іноземних донорів. Відповідно до умов ЗУ «Про місцеве самоврядування» [4] ст. 16, основу місцевого самоврядування становлять рухоме та нерухоме майно, доходи місцевих бюджетів, інші кошти, земля та природні ресурси, що перебувають у власності територіальних громад.

Отже ми можемо казати про використання цих «інших коштів» спрямовуючи їх в цільовий фонд територіальної громади – інвестиційний.

Утворення такого фонду зумовлено розташуванням певних інфраструктурних об'єктів, адже обов'язком територіальної громади є утримання та організація розвитку інфраструктури об'єктів будівництва, транспорту комунальної власності для розміщення технічних засобів електронних комунікацій з метою задоволення потреб населення у електронних комунікаційних послугах

(ст.31 Закону «Про місцеве самоврядування»).

Розуміючи, що післявоєнне відновлення країни, а в особливості її об'єктів інфраструктури є явище строкове, то інвестиційний фонд територіальної громади утворюватиметься на певний строк, оптимальний для повного відновлення об'єктів інфраструктури та надання соціально значущих послуг для населення.

Актуальним залишається питання яким чином такі інвестиційні фонди будуть «наповнюватись» коштами. На нашу думку, об'єктивним буде використання одного із засобів регулюючого впливу – примусу, в розумінні введення обов'язкових платежів для потреб «наповнення» інвестиційного фонду територіальної громади.

Відтак отримання коштів для потреб інвестиційного фонду територіальної громади з метою повоєнного відновлення може регулюватися ст. 69 вищезгаданого Закону[4], яка вказує, що органи місцевого самоврядування відповідно до Податкового кодексу України встановлюють місцеві податки і збори. Місцеві податки і збори зараховуються до відповідних місцевих бюджетів у порядку, встановленому Бюджетним кодексом України з урахуванням особливостей, визначених Податковим кодексом України.

Слід звернути увагу, що на сьогодні Податковий кодекс України не містить норми, яка б дозволяла використовувати місцеві податки та збори для наповнення такого інвестиційного фонду, відтак нормативно-правовий акт потребує удосконалення.

Отже, можливість приймати рішення щодо встановлення місцевих податків і зборів наділені військові адміністрації, згідно з інформацією на офіційному порталі Державної податкової служби а також з урахуванням вимог пункту 12.3 статті 12 Податкового кодексу України[5] сільські, селищні, міські ради, в межах своїх повноважень приймають рішення про встановлення місцевих податків та зборів та податкових пільг зі сплати місцевих податків і зборів.

На період дії воєнного чи надзвичайного стану в Україні на територіях, де тимчасово не здійснюють свої повноваження відповідні сільські, селищні, міські ради, рішення про встановлення місцевих податків та/або зборів та/або надання податкових пільг зі сплати місцевих податків та/або зборів мають право приймати відповідні військові адміністрації та військово-цивільні адміністрації у порядку, передбаченому цим Кодексом для сільських, селищних, міських рад.

Відтак можемо констатувати необхідність внесення норми до Податкового кодексу, яка закріпить можливість встановлення місцевих податків та зборів, що матимуть на меті відновлення певних соціально значущих об'єктів, що також стануть рушійною силою економіки певного регіону, а точніше територіальної громади.

Прикладом розміру таких внесків можуть бути для фізичних осіб – військовий збір. пп. 1.2 п. 16 прим. 1 підрозділу 10 розд. ХХ Податкового кодексу України об'єктом оподаткування збором є доходи, визначені ст. 163 ПКУ.

Згідно з п. 163.1 ст. 163 ПКУ об'єктом оподаткування резидента є:

- загальний місячний (річний) оподатковуваний дохід;
- доходи з джерела їх походження в Україні, які остаточно оподатковуються під час їх нарахування (виплати, надання);
- іноземні доходи - доходи (прибуток), отримані з джерел за межами України.

Об'єктом оподаткування нерезидента є:

- загальний місячний (річний) оподатковуваний дохід з джерела його походження в Україні;
- доходи з джерела їх походження в Україні, які остаточно оподатковуються під час їх нарахування (виплати, надання).

Ставка військового збору становить 1,5 відсотка від об'єкта оподаткування.

Відтак, для наповнення інвестиційного фонду територіальної громади є оптимальним встановлення 1,5% збору, яким оподатковуються доходи фізичних осіб та підприємств, розташованих в межах певної територіальної громади. Можемо визначити, що такий збір буде іменуватися інвестиційним.

Слід наголосити, що такий фонд може створюватися з метою стабілізації певної економічної ситуації, в нашому випадку відновлення об'єктів інфраструктури та в цілому господарської діяльності з авіаперевезень в окремих адміністративно-територіальних одиницях, з чого випливає схожість такого фонду з недиверсифікованим венчурним інвестиційним фондом.

Отже, інвестиційний фонд територіальної громади - це спеціалізований цільовий фонд, що утворюється за рішенням територіальної громади, мета якого відновлення економічного становища, фонд утворюється строково до досягнення соціально економічного результату кошти в такий фонд знаходять після затвердження місцевою владою граничного розміру збору, що буде оподатковуватись із доходів фізичних осіб та підприємств розташованих та проживаючих в межах територіальної громади.

Основні ознаки інвестиційного фонду територіальної громади:

- розташування в межах певної адміністративно територіальної одиниці
- строковість утворення фонду, для досягнення громадою певної мети
- володіє ознаками закритого венчурного інвестиційного фонду, через притаманність використання в межах територіальної громади
- чітке визначення розміру коштів які знаходять для «життєздатності» такого фонду.

Відтак, вбачається нагальна потреба внесення змін в законодавство України, а саме Закон України «Про місцеве самоврядування», де необхідним є визначення інвестиційного фонду територіальної громади. Так само вимоги до актуалізації та внесення деяких змін вбачаються в Податковому кодексі, з метою закріплення «інвестиційного збору» що спрямовуватиметься на відновлення певних об'єктів в межах територіальних громад.

Висновки

Дослідження мало на меті висвітлення основ правового регулювання інституту спільного інвестування – інвестиційного фонду, відтак можемо констатувати, що ключовим нормативно-правовим актом у цьому сенсі є Закон України «Про інститути спільного інвестування». Статтею окреслено групу відносин, що виникають в процесі здійснення діяльністю інвестиційними фондами а також визначено, що інвестиційний фонд по суті є посередником у залученні коштів інвесторів, пропонуючи «привабливий механізм». Визначено, особливий вид ІСІ – регіональний фонд. У статті також визначено особливий вид інвестиційних фондів, що наразі не закріплені чинним законодавством- інвестиційний фонд територіальної громади. Таке утворення за своєю суттю має на меті поліпшення економічного становища певної території, в нашому випадку поновлення інфраструктурних об'єктів у післявоєнний період

Список використаних джерел

1. Закон України « Про інститути спільного інвестування» Режим доступу URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5080-17#Text> (дата звернення 10.11.2023)
2. Олексів І.Б, Шпакович І.Р. « СУТНІСТЬ ТА КЛАСИФІКАЦІЯ ІНСТИТУТІВ СПІЛЬНОГО ІНВЕСТУВАННЯ» *Вісник соціально-економічних досліджень 2013 р. Вип. 4(51) с. 310-314.*
3. Шпакович І.Р. «ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ ІНСТИТУТАМИ СПІЛЬНОГО ІНВЕСТУВАННЯ В НАЦІОНАЛЬНОМУ ГОСПОДАРСТВІ» дис. канд. екон. наук. Львів 2016. 183 с.199
4. Закон України «Про місцеве самоврядування». Режим доступу URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80> (дата звернення 10.11.2023)
5. Податковий кодекс України. Режим доступу URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17> (дата звернення 10.11.2023)